

عنوان مقاله:

مسکن ایرانی در گذر زمان

محل انتشار:

پنجمین کنگره علمی پژوهشی افق های نوین در حوزه مهندسی عمران، معماری، فرهنگ و مدیریت شهری ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

سارا سلیمانی بزرچلویی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد محلات

شادپور فولادی راد - مدرس دانشگاه، دکتری معماری، گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد محلات،

خلاصه مقاله:

خانه نخستین محیط مصنوعی است که بشر ابتدایی در شکل سرپناه برای مرتفع کردن نیازهای زیستی خود و ایجاد محیطی امن در برابر خطرها بنا نمود است. مسکن و محل سکونت آدمی کالبدی است که نشانی از خود فردی و جمعی وی را منعکس می سازد. این امر در مورد همه جوامع، از جمله جامعه ایران، صادق است. انسان ها در خانه بخشی از وجود و هویت خویش را نشان می دهند، آن را شکل می دهند، با آن زندگی می کنند و در فرایندی دایمی و هرلحظه، خودآگاهانه و ناخودآگاه، آنرا بارها و بارها بازسازی می کنند از این منظر، برای رسیدن به عناصر و عواملی که به چنین فضایی شکل می دهند و به تبع آن انسان ها به دنبال ساخت کالبدهایی هستند که آدمیان بر اساس نوع انتخاب ها و گزینش های خویش از میان بسیاری گزینه های ممکن برمی گزینند، نیازمند دانشی هستیم که ما را از جامعه ایران، فردیت ایرانی و سبک زندگی وی، و انتخاب ها، از جریان زندگی روزمره آگاه سازد. وقتی از نسبت میان سبک زندگی ایرانی و شکل مسکن سخن می گوئیم، بی تردید عناصر و مولفه های گوناگونی را دخیل کرده ایم که مطالعه و بررسی آنها نیازمند پژوهشی میان رشته ای است. این پژوهش به روش توصیفی - تحلیلی انجام شده است.

کلمات کلیدی:

مسکن، خانه سنتی، اجتماع، بافت فرسوده، درونگرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/730497>

